

POSTANOWIENIE
o odmowie wszczęcia śledztwa

Dnia 29 grudnia 2016 roku

Bartosz Tomczak, prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa – Śródmieście

po rozpoznaniu zawiadomienia w sprawie:

1. przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego Zastępcę Dyrektora Departamentu Orzecznictwa Nadzoru Budowlanego działającego z upoważnienia Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie poprzez wydanie decyzji administracyjnej z dnia 24 listopada 2016 roku w sprawie DON.7200.92.2016.JDO, czym miałyby działać na szkodę interesu pokrzywdzonego Zbigniewa Gelzok .

tj. o czyn z art. 231§1 k.k..

na podstawie **17 § 1 pkt. 2** w zw. z art. 305 § 1 kpk*)

postanowił

1.odmówić wszczęcia śledztwa w sprawie:

przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego Zastępcę Dyrektora Departamentu Orzecznictwa Nadzoru Budowlanego działającego z upoważnienia Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie poprzez wydanie decyzji administracyjnej z dnia 24 listopada 2016 roku w sprawie DON.7200.92.2016.JDO, czym miałyby działać na szkodę interesu pokrzywdzonego Zbigniewa Gelzok .

tj. o czyn z art. 231§1 k.k.

wobec braku znamion czynu zabronionego tj. na podstawie art. 17 §1 pkt 2 k.p.k.

UZASADNIENIE

Do Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście wpłynęło zawiadomienie Zbigniewa Gelzok dotyczące przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego Zastępcę Dyrektora Departamentu Orzecznictwa Nadzoru Budowlanego działającego z upoważnienia Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie poprzez wydanie decyzji administracyjnej z dnia 24 listopada 2016 roku w sprawie DON.7200.92.2016.JDO.

Zawiadamiający podał, że jego zdaniem wskazany funkcjonariusz publiczny przekroczył swe uprawnienia albowiem funkcjonariusz dokonał zdaniem zawiadamiającego

wadliwej wykładni normy art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo budowlane oraz art. 50 ust. 2 pkt 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Należy zauważyć, że niedopełnienie obowiązków obejmuje zarówno zaniechanie podjęcia nałożonego na funkcjonariusza publicznego obowiązku, jak i niewłaściwe jego wykonanie. Przekroczenie uprawnień wymaga natomiast wykazania, że podjęte przez sprawcę zachowanie nie wchodziło w zakres jego kompetencji, ale równocześnie także wskazania na powiązanie formalne lub merytoryczne z tymi kompetencjami. Przekroczenie uprawnień może także polegać na podjęciu działania wprawdzie w ramach kompetencji, lecz niezgodnie z prawnymi warunkami podjętej przez funkcjonariusza publicznego czynności. Pamiętać trzeba, że samo przekroczenie uprawnień albo niedopełnienie obowiązków nie realizuje jeszcze znamion typu czynu zabronionego (wyrok SN z 25 listopada 1974 r., II KR 177/74; postanowienie SN z 25 lutego 2003 r., WK 3/03, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 53). Konieczne jest jeszcze działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Interes publiczny to m.in. korzyść, pożytek ogółu obywateli, pewnych grup społecznych, interes zrzeczeń prawa publicznego, władz i urzędów państwowych i samorządowych.

Typ czynu zabronionego zawartego w art. 231 § 1 k.k. można dokonać działając tylko umyślnie. Funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem zarówno przekroczenie uprawnień lub niewypełnienie obowiązków, jak i "działanie" na szkodę interesu publicznego lub prywatnego (postanowienie SN z 25 lutego 2003 r., WK 3/03, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 53).

Analizując treść zawiadomienia należy uznać, że w opisanym zachowaniu funkcjonariuszy publicznych brak jest znamion przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.

Z treści zawiadomienia jednoznacznie wynika, że ewentualnym zachowaniem mającym wyczerpywać znamiona przestępstwa miało być wydanie decyzji administracyjnego przez funkcjonariusza publicznego w toku prowadzonego postępowania administracyjnego.

Należy zauważyć, że organami właściwymi do dokonania oceny prawidłowości prowadzonego postępowania administracyjnego są organy administracyjne wyższego rzędu, oraz sądy administracyjne. Wyżej wymienione organy w drodze kontroli instancyjnej poddają wydane decyzje wnikliwej analizie, w toku której badana jest legalność, zasadność i prawidłowość wydanych decyzji. Ocena merytoryczna decyzji wydanych w toku postępowania administracyjnego przekracza natomiast ramy postępowania karnego. Dodać trzeba, że zachowania polegające na podejmowaniu określonych działań w ramach przysługujących funkcjonariuszom publicznym uprawnień nie mogą jednocześnie stanowić przestępstwa.

Zauważyć przy tym należy, że nie każde przekroczenie uprawnień i niedopełnienie obowiązków służbowych wyczerpuje znamiona art. 231§1 k.k. Czyn z art. 231§1 k.k. może być popełniony jedynie umyślnie - treść zawiadomienia nie dostarcza natomiast żadnych informacji pozwalających na uznanie, aby opisany wyżej funkcjonariusz publiczny działał z zamiarem wyrządzenia szkody interesom prywatnym bądź publicznym.

Dlatego też na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k. należało odmówić wszczęcia śledztwa wobec braku znamion czynu zabronionego.

Pouczenie:

1. Na powyższe postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (art. 306 § 1 kpk, art. 325a kpk oraz 465 § 2 kpk):

- pokrzywdzonemu,

- instytucji wymienionej w art. 305 § 4 kpk,

- osobie wymienionej w art. 305 § 4 kpk, jeżeli wskutek przestępstwa doszło do naruszenia jej praw.

Sąd może utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie lub uchylić je i przekazać sprawę prokuratorowi celem wyjaśnienia wskazanych okoliczności bądź przeprowadzenia wskazanych czynności (art. 330 § 1 kpk). Jeżeli prokurator nadal nie znajdzie podstaw do wniesienia aktu oskarżenia wyda ponownie postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa – dochodzenia*) lub o jego umorzeniu. Pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 kpk (tj. prawo do złożenia zażalenia, które zostało uwzględnione przez sąd) może w takim przypadku wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie miesiąca od daty doręczenia zawiadomienia o postanowieniu (art. 330 § 2 kpk, art. 55 § 1 kpk). Akt oskarżenia powinien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 kpk. Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania (art. 55 § 3 kpk).

2. Uprawnionym do złożenia zażalenia, o którym mowa w art. 306 § 1 kpk, przysługuje prawo przejrzania akt sprawy (art. 306 § 1b kpk).

3. Zażalenie na powyższe postanowienie wnosi się za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie. Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia i jest zawity. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2 i art. 460 kpk).

Zarządzenie:

Stosownie do art. 100 § 4,5i6 k.p.k. w zw. z art. 106 k.p.k. i art. 306 § 1 k.p.k. odpis postanowienia doręczyć:

- pokrzywdzonemu – k. 1.